

MEŞRU SAVUNMADA SALDIRININ KARŞILIKLI VE SAVUNMANIN ZORUNLU OLMASI (DÜELLO ŞEKLİNDE GERÇEKLEŞMESİ) BAĞLAMINDA YARGITAY 1. CD KARARININ DEĞERLENDİRMESİ

Doç. Dr. Fahri Gökçen TANER*

ÖZET

İnceleme, meşru savunma hukuka uygunluk nedeni bakımından, ortada bir haksız saldırının bulunup bulunmadığı ve bu bağlamda savunmanın zorunlu olup olmadığı konusıyla ilgilidir. Dava konusu olayda yerel mahkeme oy çokluğuyla, tarafların birbirlerine saldırmak (düello yapmak) için bir araya geldiklerini kabul ederek iki tarafı da saldırgan saymış, ve meşru savunma hükümlerini uygulamamıştır. Bölge adliye mahkemesi ve Yargıtay, kararda bu kabul yönünden herhangi bir hukuka aykırılık görmemiştir. Ancak mahkemenin maddi olaya ilişkin kabulü dikkate alındığında, söz konusu değerlendirmede bazı tutarsızlıklar olduğu göze çarpmaktadır. Çalışmada, mahkemenin maddi olaya ilişkin kabulünden hareketle, olayda karşılıklı bir saldırının var olup olmadığı ve dolayısıyla meşru savunma hükümlerinin uygulanma imkânı tartışılmaktadır.

ANAHTAR KELİMELER: Meşru savunma, düello, haksız tahrik, karşılıklı saldırı, savunmada zorunluluk

ABSTRACT

The examination is about whether there is an unjust attack in terms of legitimate defense and whether the defense is compulsory in this context. In the case in question, the local court accepted that the parties came together to attack (duel) each other by a majority of votes and considered both parties as aggressors and did not apply the provisions of legitimate defense. The regional court of appeals and the Court of Cassation found this acceptance lawful. However, when the court's acceptance related to the fact is taken into account, it is striking that there are some inconsistencies in the said assessment. In the study, based on the court's acceptance of the fact, it is discussed whether there is a mutual attack in the event and therefore the possibility of applying the provisions of legitimate defense.

* Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Ceza ve Ceza Muhakemesi Hukuku ABD Öğretim Üyesi e-mail: taner@law.ankara.edu.tr orcid.org/0000-0002-9182-2549

KEY WORDS: *Legitimate defense, duel, unfair provocation, mutual attack, necessity in defense*

İnceleme konusu olay, meşru savunma hukuka uygunluk nedeni bakımından, ortada bir haksız saldırının bulunup bulunmadığı ve bu bağlamda savunmanın zorunlu olup olmadığı konusyla ilgilidir. Bu bağlamda mercilerin hem maddi hem de hukuki soruna ilişkin görüşleri ele alınarak hukuki değerlendirme yapılacaktır.

Olayda geçen isimlerin kafa karışıklığına yol açmaması için, silahlı çatışmayla ilgisi olan kişiler iki gruba ayrılmıştır. Birinci grupta olayın yaşandığı yazlık sitenin yöneticisi Selahattin, olayın başlangıcında yer alan ancak silahlı çatışmaya katılmayan site görevlisi olarak çalışan Hüseyin, Selahattin tarafından siteye çağırılan Levent, Aykut (olayda ölmüş), Mustafa (olayda ölmüş) ve Mustafa'nın oğlu Mustafa (babasıyla adı ve soyadı aynı) yer almaktadır. Ayrıca birinci grupta, kavgaya tam olarak ne şekilde karıştığı belli olmayan çok sayıda başka insan da vardır. Ancak bunların önemli bir kısmı yargılanmamıştır.

İkinci grupta ise bahsedilen sitede kiracı olarak oturan Mahir ile Birsen, onlarla kalan Birsen'in kardeşi Bülent vardır. Olay günü ise; Hüseyin, Savaş ve Samet de onlara katılmıştır. Birsen'in silahlı çatışmayla fiilen bir ilişkisi yoktur. Birsen, yargılama sürecinde beraat etmiş ve hakkında verilen hüküm kesinleşmiştir.

I. YEREL MAHKEMENİN MADDİ SORUNA İLİŞKİN KABULÜ VE HUKUKİ DEĞERLENDİRMESİ

Evli olan Mahir ve Birsen, kiracı olarak yazlık bir sitede ev tutmuştur. Birsen'in kardeşi Bülent de, olay sırasında onlarla kalmaktadır. Selahattin ise bahsedilen bu sitenin yöneticisidir. Olaydan önceki gece; site görevlisiyle ikinci gruptan, Mahir, Bülent ve Birsen arasında, site havuzunun kapanması ve bu sırada misafirlerin çocukların havuza girmesi konusyla ilgili sıradan bir tartışma yaşanmıştır.

Ertesi gün olayı öğrenen site yöneticisi Selahattin (birinci gruptan) ile bu kişinin yanında bulunan Levent ve Mustafa; ikinci gruptan Bülent'i darp etmiştir. (olayda aktif olan Aykut, öldüğü için yargılanmamıştır) Bu esnada Selahattin, öğlen saatlerinde gerçekleşen aynı olayda Bülent'e hakaret etmiştir.

Yerel mahkemenin kabulüne göre site yöneticisi Selahattin siteye dışarıdan adam çağırması; bu kişiler sitede bulunan kamelyada öğlenden akşama kadar alkol alarak ikinci grupta bulunan kişileri beklemiştir. Birinci gruptan

Selahattin ile ikinci gruptan Mahir arasında gün içerisinde telefon görüşmeleri gerçekleşmiştir. Sanıklar tarafından konuşma içeriklerinin tehdit ve hakaret içerikli olduğu ifade edilmekle beraber, bu kısım belirsizdir.

Mahir ve Bülent akşam saatlerinde oturdukları yazlık siteye dönmeden, yanlarına Savaş, Samet ve Hüseyin'i almıştır. Bu sırada bu kişiler bindikleri aracın bagajına iki tüfek koymuştur. İkinci grup siteye vardığında, birinci gruptan Aykut; site girişinde ikinci grubun içinde bulunduğu aracın kaputuna oturarak aracın siteye girişini engellemiş, Selahattin'in Mahir'le konuşmak istediğini ifade etmiştir. Bunun üzerine Mahir çağrıya uyarak araçtan inmiş, yönetici Selahattin'le konuşmak üzere silahsız olarak site içerisindeki kamelyaya gitmiştir. Mahir'in peşinden araçtan Bülent ve Hüseyin de inmiştir. Bu üç kişi kamelyada bekleyen yaklaşık 15-20 kişilik grubun arasına çağrı üzerine konuşmak için gitmişlerdir. İkinci gruptan Savaş ve Samet ise; bagajında iki tüfeğin bulunduğu aracı, site dışında sahil tarafına, sitenin dışından kamelyayı görebilecek bir yere park etmişlerdir

Mahir, Selahattin'in de içinde bulunduğu grubun yanına vardığında, birinci gruptan Aykut, Mahir'in kafasına rakı şişesiyle vurmıştır. Saldırının fazla bir konuşma olmadan, aniden başladığı anlaşılmaktadır. Aldığı darbe üzerine Mahir'in bayıldığı iddia edilmektedir. Mahkemenin bu noktada net bir tespiti yoktur. Böylece birinci grupla, ikinci gruptakiler arasında arbede başlamıştır.

Kararda, bu sırada sahil tarafından silah sesleri duyulduğu ifade edilmektedir. Silah seslerinin duyulduğu sırada olayda kullanılan iki tüfek aracın bagajında durmaktadır. Silah seslerinin duyulması üzerine ikinci gruptan Savaş ve Samet'in bagajdan tüfekleri aldıkları ve kamelyaya koşarak gelecek ateş ettikleri tanık ifadeleriyle sabittir. Bu noktada önemli olan temel hususlardan biri, ikinci grubun kavga başlayana ve hatta silah sesleri duyulana dek, silahlarını emniyetli bir yerde tutması ve ortaya çıkartmamasıdır.

Yerel mahkeme, kararında olayı karşılıklı saldırı (düello) şeklinde gerçekleştirdiğini kabul etmiş, bu nedenle meşru savunma hükümlerini uygulamamıştır. Mahkeme başkanı, bu açıdan karara muhalif kalmıştır. Başkan, ikinci grubun meşru savunma halinde olduğu düşüncesindedir.

Sonuç olarak birinci gruptan iki kişi ölmüş, iki kişi yaralanmıştır. İkinci gruptan, kafasına rakı şişesiyle vurulan Mahir dışında önemli bir şekilde yaralanan yoktur. Bu açıdan yerel mahkemenin kabulü, ikinci grubun olaydan önce iştirak iradesini oluşturduğu ve tüm öldürme ve yaralama fiillerin-

den, bu grupta bulunanların tamamının müşterek fail olarak sorumlu olduğudur. Tüm sanıklar bakımından haksız tahrik hükümleri uygulanmıştır.

II. BÖLGE ADLİYE MAHKEMESİNİN KARARI

Antalya Bölge Adliye Mahkemesi, 13.12.2016 tarih, 2016/102 esas ve 2016/143 sayılı kararıyla, istinaf sistemini esastan reddetmiştir. Bu noktada, yerel mahkeme başkanının maddi soruna ilişkin kabul ve bu bağlamda hukuki nitelendirme konusunda muhalif kaldığı düşünüldüğünde, duruşma açılarak tartışmalı deliller yeniden ele alınsaydı daha doğru bir sonuca varılabileceğini düşünüyoruz. Konuya ilişkin ayrıntılı değerlendirme aşağıda yer almaktadır.

III. YARGITAY KARARI

Aşağıda tam metni yer alan kararda, temyiz incelemesini yapan Yargıtay Birinci Ceza Dairesi, bazı sanıklara ilişkin temyiz istemlerini, temyiz taleplerinde gerekçe göstermedikleri için reddetmiştir. Bu nedenle meşru savunmaya ilişkin iddia, ancak iki sanık bakımından incelenmiştir. Öte yandan tüm sanıklar müşterek fail kabul edildiği için, sonuç olarak meşru savunmaya ilişkin iddia Yargıtay tarafından incelenmiş ve reddedilmiştir.

Daire, inceleme yaptığı iki sanıktan biri bakımından haksız tahrike yönelik ceza indirimini fazla bulmuş, diğeri bakımından ise haksız tahrik hükümlerinin hiç uygulanmaması gerektiğine hükmetmiştir. Üyelerden biri, dairenin haksız tahrikle ilgili tespitlerine katılmamıştır. Bu şerh aynı zamanda, davadaki maddi olaya ilişkin kabul ve hukuki nitelendirmeye yönelik çelişkileri anlama bakımından da son derece önemlidir:

“(...) araçtan Bülent ve Mahir'in indikleri, site görevlisinin bulunduğu kalabalığın olduğu yere yöneldikleri, burada hemen Bülent ve Mahir'in saldırıya uğrayıp darp edilmeye başlandıkları, Bülent ve Mahir'in darp edildiğini gören sanıklardan Ali Savaş ve Samet'in arabanın bagajından aldıkları tüfeklerle ateş ettikleri, sanıkların olayda iki tüfek kullandıkları ve bu tüfeklerin teslim edildiği, olayda iki tüfek daha kullanıldığı ve elde edilemeyen bu tüfeklerden de yedi atış yapıldığının tespit edildiği, öldürme suçunu işleyen sanıkların kendilerine de ateş edildiğini savundukları, elde edilemeyen tüfeklerin site yöneticisi olan sanık Selahattin tarafında olduğunun kabulü gerektiği, öldürme suçundan mahkum edilen sanıklar bir kavga ihtimaline karşı hazırlıklı olsalar da, maktul tarafında

*kavgaya hazırlıklı olduğu, bu durumun Bülent ve Mahir'e hemen saldırıya geçilmesinden anlaşıldığı, sanıklar Bülent ve Mahir'e saldırı olmaması halinde tüfeklerin kullanılmayabileceği, maktul tarafın toplu ve silahlı saldırısına uğrayan sanık tarafın lehine haksız tahrik hükümlerinin uygulanması gerektiği, olayın adeta bir düello şeklinde gerçekleştiği, buna göre yerel Mahkemenin sanıklar Ali Savaş ve Samet hakkında uygulanan tahrik indiriminin yerinde olduğunu düşündüğümden, Dairemizin sayın çoğunluğunun sanık Ali Savaş hakkında yerel Mahkemece yapılan tahrik indiriminin fazla olduğuna ve sanık Samet hakkında tahrik indirimi yapılmaması gerektiğine dair görüşlerine katılmıyorum.*³⁷⁷

IV. DEĞERLENDİRME

Meşru savunma TCK'nın 25/1. maddesinde düzenlenmiştir.

“Gerek kendisine ve gerek başkasına ait bir hakka yönelmiş, gerçekleşen, gerçekleşmesi veya tekrarı muhakkak olan haksız bir saldırıyı o anda hal ve koşullara göre saldırı ile orantılı biçimde defetmek zorunluluğu ile işlenen fiillerden dolayı faile ceza verilmez.”

Öğretide meşru savunma, saldırıya ve savunmaya ilişkin şartlar bağlamında ikiye ayrılarak incelenmektedir. Yargıtay da söz konusu ayrımı, şu alt başlıklarla birlikte kabul etmektedir:

“Gerek öğretide, gerekse yerleşmiş yargısal kararlarda vurgulandığı üzere; 765 sayılı TCK'nin 49/2 ve 5237 sayılı TCK'nin 25/1. maddelerinde düzenlenen ve hukuka uygunluk nedenlerinden birini oluşturan meşru savunma, hukuka aykırılığı ortadan kaldırmakta ve bu nedenle de eylemi suç olmaktan çıkarmaktadır. Bir olayda meşru savunmanın oluştuğunun kabul edilebilmesi için saldırıya ve savunmaya ilişkin şartların birlikte gerçekleşmesi gerekmektedir.

1. Saldırıya ilişkin şartlar:

a) Bir saldırı bulunmalıdır.

b) Bu saldırı haksız olmalıdır.

c) Saldırı meşru savunma ile korunabilecek bir hakka yönelik olmalıdır. Bu hakkın, kişinin kendisine veya bir başkasına ait olması arasında fark yoktur.

³⁷⁷ Kararın ve muhalefet şerhinin tam metni çalışmanın sonunda yer almaktadır.

d) *Saldırı ile savunma eşzamanlı bulunmalıdır.*

2. *Savunmaya ilişkin şartlar:*

a) *Savunma zorunlu olmalıdır. Zorunluluk ile kastedilen husus, failin kendisine veya başkasına ait bir hakkı koruyabilmesi için savunmadan başka imkânının bulunmamasıdır.*

b) *Savunma saldırana karşı olmalıdır.*

c) *Saldırı ile savunma arasında oran bulunmalıdır.*

*Savunmanın, meşru savunma şartlarının bulunduğu sırada başladığı, ancak orantılılık ilkesinin ihlal edilmesi nedeniyle meşru savunmanın gerçekleştiğinin kabul edilmediği durumlarda, "sınırın aşılması" söz konusu olabilmektedir.*³⁷⁸

Somut olayda temel sorun kanımızca maddi olaya ilişkin kabulden kaynaklanmaktadır. Olayın gelişimine bakıldığında, ikinci gruptan iki kişinin olaydan önce tehdit edildiği ve bu kişilerin tehdit edildiği için büyük ihtimalle korkarak, yanlarına üç kişiyi daha aldıkları görülmektedir. Bu kişilerin, aracın bagajına silah koymaları da, söz konusu tehdidin ciddi olduğunu bildikleri bağlamında değerlendirilebilir.

Bu noktada saldırının başlayacağına öngörülebilmiş olmasının, meşru savunma hükümlerinin uygulanması bağlamındaki etkisine bakmak gerekir. Kanımızca yalnızca saldırının tahmin edilmesi, örneğin kişinin önceden tehdit edilmekte ve durumun bilincinde olması, meşru savunma hükümlerinin uygulanmasına engel değildir. Kişinin somut bir zamanda saldırıya uğrayabileceğini bilmesi de, tek başına meşru savunma hükümlerinin uygulanmasını engelleyecek bir durum olarak değerlendirilemez. Bu bağlamda TCK uyarınca; *gerçeklesen, gerçekleşmesi veya tekrarı muhakkak saldırılara karşı, meşrû savunmayı mümkün kıldığını unutmamak* gerekir.

İnceleme konusu olayda sorun, saldırının haksızlık ve savunmanın zorunluluk unsurlarıyla ilgilidir.

Savunma fiillerinin meşru olarak kabulünün en önemli nedenlerinden biri, kişinin o anda içerisinde bulunduğu çaresiz durumdur. Zira böyle bir

³⁷⁸ Yargıtay Ceza Genel Kurulu, E. 2017/141, K. 2021/307, T. 8.12.2021. (yargitay.gov.tr, erişim tarihi: 31.03.2022)

durumda, devletin sahip olduğu şiddet tekeli beraberinde üstlendiği koruma yükümlülüğü zaafa uğrar. Kişinin kendini savunmasının hukuka uygun görülmesinin en önemli nedenlerinden biri budur. Bundan çıkarılabilecek en basit sonuç, böyle bir zorunluluğun olmaması halinde savunma fiillerinin hukuka uygun kabul edilemeyeceğidir. Zira hukuk yersiz kabadayılıkları korumaz. Burada zorunluluktan anlaşılması gereken, saldırıya uğrayanın mevcut saldırıya tepki göstermek veya ona katlanmak seçenekleri ile karşı karşıya kaldığında, saldırgana zarar vermeden saldırıdan kurtulmasının mümkün olmamasıdır.³⁷⁹ Savunmanın zorunlu olup olmadığı, her somut olayın şartları dikkate alınarak nisbî (görelî) biçimde incelenmelidir.³⁸⁰ Konuya bu açıdan bakıldığında kolluk güçlerini saldırıdan zarar görmeden çağırma imkânı varsa³⁸¹ veya saldırının yapılacağı yerden zarar görmeden uzaklaşmak mümkünse savunmanın mecburi olduğu söylenemez.³⁸²

Saldırıdan bir şekilde kurtulma imkânının olmadığı, hukukun kişiye bir kaçma yükümlülüğü yükleyip yüklenmediği sorununu da içerisinde barındırmaktadır. Kanımızca bu konuda ileri sürülen ölçütlerin en tutarlısı, sorunu menfaatler dengesine göre çözümleyendir. Bu ölçüte göre, eğer kaçmanın faile veya başkasına vermesi muhtemel olan zarar, failin savunma yaparak saldırgana vereceği zarara eşit veya ondan daha ağır ise fail kaçmak zorunda değildir.³⁸³ Yargıtay'ın da kaçma imkânının varlığının araştırılmayacağı yönünde kararları vardır.³⁸⁴

³⁷⁹ Ayrıntılı bilgi için bkz. ÖZEN, Muharrem: Türk Ceza Hukukunda Meşru Müdafaa, Ankara 1995, s. 114; TOROSLU, Nevzat – TOROSLU, Haluk: Ceza Hukuku Genel Kısım, 26. Bası, Ankara 2021, s. 171.

³⁸⁰ DÖNMEZER, Sulhi - ERMAN, Sahir vd.: Nazari ve Tatbiki Ceza Hukuku Genel Kısım, C.II, 14. Bası, İstanbul 2019, s. 353; ÖZEN, s. 114.

³⁸¹ Ayrıntılı bilgi için bkz. ÖZEN, s. 116 ve 117; EREM, Faruk - DANIŞMAN, Ahmet - ARTUK, Mehmet Emin: Ceza Hukuku Genel Hükümler, 14. Baskı, Ankara 1997, s. 576; ALACAKAPTAN, Uğur: Suçun Unsurları, Ankara 1973, s. 110.

³⁸² TOROSLU-TOROSLU, s. 171.

³⁸³ Ayrıntılı bilgi için bkz. TOROSLU-TOROSLU, s. 171; ÖNDER, Ayhan, Ceza Hukuku Genel Hükümler, C. II-III, İstanbul 1992, s. 193; CENTEL, Nur - ZAFER, Hamide - YENERER ÇAKMUT, Özlem Türk Ceza Hukukuna Giriş, 5. Bası, İstanbul 2020, s. 322 ve 323.

³⁸⁴ ÖZEN, s. 120; DÖNMEZER-ERMAN vd., s. 354; ARTUK-GÖKCEN-ALŞAHİN-ÇAKIR, s. 513. YCGK E.1991/145 K.1991/172 T. 27.5.1991; YCGK E.1994/1-127 K.1994/152 T.30.5.1994, YCGK E. 1995/1-228 K. 1995/256 T. 26.9.1995. (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası, erişim tarihi: 01.04.2022).

ZAFER ise, kaçarak kimseye zarar vermeden kurtulma imkânı varsa, savunmanın zorunluluk unsurunun gerçekleştirmediği düşüncesindedir. Bkz. ZAFER, Hamide, Ceza Hukuku Genel Hükümler, 4. Bası, İstanbul 2010, s. 297.

Bu noktada, saldırının defedilmesi için savunmaya gerçek anlamda ihtiyaç olması ve savunmanın gerekli olması yeterlidir. Fail, saldırıyı derhal ve emniyeti biçimde sona erdirecek ve olayın içinde geliştiği şartlara bağlı olarak olabildiğince en hafif zararı verecek aracı tercih etmelidir. Ancak bu yapılırken, failden öncelikle yeterli olmayan tedbirlere başvurularak kendisini riske atması beklenemez.³⁸⁵

İnceleme konusu olaya bakıldığında; ikinci grubun gittiği yerin, herhangi bir yer değil, bu kişilerden ikisinin evi olduğunu unutmamak gerekir. Dolayısıyla ikinci gruptaki kişiler, arkadaşlarını yanlarına alarak silahlar aracın bagajında olduğu halde evlerine dönmektedirler. İkinci grup, birinci gruptan Aykut tarafından site girişinde durdurulmuş, aracın siteye girişine izin verilmemiş ve Mahir araçtan silahsız olarak inmiştir. İkinci grubun bu şekilde bir muamele göreceğini önceden öngörmesi mümkün değildir. Yargıtay üyesinin muhalefet şerhinde de ifade edildiği üzere, “*sanıklar bir kavga ihtimaline karşı hazırlıklı olsalar da, maktul tarafında (birinci grup kastediliyor) kavgaya hazırlıklı olduğu, bu durumun Bülent ve Mahir'e hemen saldırıya geçilmesinden anlaşıldığı, sanıklar Bülent ve Mahir'e saldırı olmaması halinde tüfeklerin kullanılmaması*” ihtimal dâhilindedir.

Olayda sanıklarda Mahir'in kafasına rakı şişesiyle vurulana ve sahilden silah sesleri duyulana kadar, ikinci grubun saldırgan bir davranışı yoktur. Dolayısıyla olayın yerel mahkeme tarafından kabulü dikkate alındığında, ikinci grubun düello amacıyla ve saldırmak niyetiyle olay yerine gittiğine ilişkin tespitin, yerel mahkemenin maddi olaya ilişkin kabulüyle bağdaşmadığı görülmektedir.

Saldırının karşılıklı gerçekleştiğinin kabul edilmesi iki halde söz konusu olabilir. Bunlardan ilki, ilk saldırının hangi taraf olduğunun tüm araştırmalara rağmen belirlenememesidir.³⁸⁶ Bu durumda öğretilde bir yaklaşım, şüp-

³⁸⁵ Bkz. ARTUK, Mehmet Emin - GÖKCEN, Ahmet - ALŞAHİN, Mehmet Emin - ÇAKIR, Kerim: Ceza Hukuku Genel Hükümler, 15. Bası Ankara 2021, s. 512.

³⁸⁶ “*Kavgalar bakımından, ilk haksız saldırıyı başlatanın belirlenememesi ve iki tarafın da saldırı hazırlıkları veya icrası içinde olduğu anlaşıldığında meşru müdafaa hükmünün uygulanmaması gereklidir. (Demirbaş Ceza Hukuku Genel Hükümler 5. Baskı, sayfa 262; Özen Meşru Müdafaa sayfa 91) Doktrinde ifade edildiği üzere Yargıtay Ceza Genel Kurulu 23.06.1998 tarih 160-249 sayılı kararında “ilk haksız saldırının hangi sanıktan geldiği kesin biçimde belirlenememesi nedeniyle, taraflardan biri veya ikisini yasal savunma halinde görmeye olanak bulunmamaktadır.*

Düello tarzındaki karşılıklı saldırılarda, iki tarafın da savunma için değil, saldırı maksadı ile hareket etmeleri nedeniyle meşru müdafaaadan yararlanamayacaklardır. (Antolisei, sayfa 247; Bertoni sayfa 352, Özen Meşru Müdafaa sayfa 90-92, atfen Yaşar, Gökcan, Artunç, Türk Ceza Kanunu 2010 baskı, sayfa 623)

heden sanık yararlanır ilkesi uygulanarak, tüm tarafların meşru savunma hükümlerinden faydalandırılması yönündedir.³⁸⁷ Diğer görüşte olan yazarlar ise, bu durumda hiçbir tarafın meşru savunmadan faydalanamayacağı ve karşılıklı olarak haksız tahrik hükümlerinin uygulanması gerektiğini savunmaktadır.³⁸⁸ Yargıtay, bu halde karşılıklı olarak haksız tahrik hükümlerinin uygulanması ve asgarinin üzerinde makul bir ceza indirimini yapılması yönünde yerleşik bir içtihat oluşturmuştur.³⁸⁹ Öte yandan olay sonuçta karşılıklı çatışmaya dönüşse dahi, taraflardan birinin haksız saldırıyı başlattığı tespit edilebiliyorsa, karşı tarafın meşru savunmadan faydalanması gerekir.³⁹⁰ Bu noktada taraflardan biri silah temin etmiş olsa dahi, bu taraf karşı tarafa saldırmadığı sürece meşru savunma hükümlerinden faydalanabilir.³⁹¹ Zira her duruma bir taraf kendisini savunmaya başladığında, çatışma sona erene saldırı ve savunma arasındaki karşılıklılık sürmektedir.

Aynı doğrultuda Ceza Genel Kurulu 15.01.1979 tarih 472-2 sayılı kararında, "hangisinin daha önce çektiği belli olmayan tabancalarıyla düelloya başladıkları, bu silahlı düello sonucunda İ.S'nin öldüğü, sanığın ağır biçimde yaralandığı anlaşıldığına göre, suçun ağır tahrik altında işlendiğine ve 765 sayılı TCK'nın 49, 50 maddelerindeki hal ve şartların gerçekleşmediğine ilişkin mahkemenin kabulü ile özel dairesinin gerekçesinde yasaya aykırı bir yön bulunmadığından itirazın reddine karar verilmelidir." Yargıtay Ceza Genel Kurulu, E. 2017/180, K. 2021/410, T. 06.03.2014. (yargitay.gov.tr, erişim tarihi: 30.03.2022)

³⁸⁷ DOĞAN, Koray: Ceza Muhakemesinde Belirsizlik Şüpheden Sanık Yararlanır İlkesi, 2. Bası, Ankara 2018, s. 273; KOCA, Mahmut - ÜZÜLMEZ, İlhan: Türk Ceza Hukuku Genel Hükümler, 13. Bası, Ankara 2020, s. 280; ZAFER, s. 295. Meşru savunmanı şüpheli kalması konusunda ayrıntılı bir tartışma için bkz. TANER, Fahri Gökçen: "Türk Ceza Hukukunda Meşru Savunma", Ceza Hukuku Dergisi, S. 12, Nisan 2010, s. 234-237.

³⁸⁸ ÖZBEK, Veli Özer - DOĞAN, Koray - BACAĞSIZ, Pınar: Türk Ceza Hukuku Genel Hükümler, 12. Bası, Ankara 2021, s. 303; ARTUK-GÖKCEN-ALŞAHİN-ÇAKIR, s. 503; ÖNDER, s. 188.

³⁸⁹ "Sanık ... hakkında mağdur sanık ...'ye yönelik kasten yaralama suçu yönünden; Oluşa ve dosya içeriğine göre, ilk haksız hareketin kimden geldiği belli olmayan düello şeklinde gerçekleşen olayda; haksız tahrik nedeniyle 1/4 ile 3/4 arasında ceza indirimini öngören TCK'nın 29. maddesi ile yapılan uygulama sırasında makul bir indirim yapılması gerektiği gözetilmeden yazılı şekilde 1/4 oranında indirim uygulanması suretiyle fazla ceza tayini (...)." Yargıtay 1. Ceza Dairesi, E. 2018/1019, K. 2019/5565, T. 19.12.2019. (yargitay.gov.tr, erişim tarihi: 31.03.2022)

"Oluşa ve dosya içeriğine göre, taraflar arasında yaşanan bıçaklı kavgada ilk haksız hareketin kimden geldiğinin tespit edilememesi karşısında; haksız tahrik nedeniyle 1/4 ile 3/4 arasında ceza indirimini öngören TCK'nın 29. maddesi ile yapılan uygulama sırasında makul bir indirim yapılması gerektiği gözetilmeden yazılı şekilde 1/4 oranında indirim uygulanması suretiyle fazla ceza tayini, Bozmayı gerektirmiş olup, sanık müdafinin temyiz itirazları bu nedenlerle yerinde görüldüğünden, hükmün tebliğnamedeki düşünceye aykırı olarak BOZULMASINA, 11/10/2021 gününde oy birliği ile karar verildi." Yargıtay 1. Ceza Dairesi, E. 2021/8748, K. 2021/13205, T. 11.10.2021. (yargitay.gov.tr, erişim tarihi: 28.03.2022)

³⁹⁰ AKBULUT, Berrin: Ceza Hukuku Genel Hükümler, 8. Bası Ankara 2021, s. 548; APAYDIN, Cengiz: Meşru Savunma, 3. Bası, Ankara 2020, s. 67.

³⁹¹ HAKERİ, Hakan: Ceza Hukuku Genel Hükümler, 22. Bası, Ankara 2019, s. 332

İkinci durum ise, tarafların birbirlerine saldırmak amacıyla olay yerine gitmeleri, örneğin bir yerde kavga etmek için bir araya gelmiş olmalarıdır. Bu noktada, saldırıların aynı zamanda başlamış olması gerekir.³⁹² Bu hallerde, tarafların amacı kendilerini korumaktan öte, karşı tarafa saldırmak ve zarar vermek olduğundan meşru savunma hükümlerinin uygulanmaması makuldür. Ancak her durumda, taraflardan birinin saldırısının önce olduğu ve diğer tarafın saldırıya uğradığının belirlenebildiği takdirde, ilk haksız saldırıya uğrayanın meşru savunma hükümlerinden faydalanması gerekir.³⁹³

Olayda saldırıyı birinci grubun başlattığı sabittir. Dolayısıyla yerel mahkemenin kabulü bakımından, ikinci olasılığın geçerli olduğu anlaşılmaktadır. Yerel mahkeme kararında kullanılan şu ifadeler de, bu düşünceyi desteklemektedir:

“Sanıklar (ikinci grup kastediliyor) her ne kadar karşı tarafın yoğun tahriki altında kalmış olsalar da, olayın bu aşamaya kadar gelmesini olay yerine kavgaya hazırlıklı şekilde gitmeyerek, karşı taraf hakkında adli makamlara şikayette bulunarak veyahut o anki hal ve şartlara göre engelleyebilirlerdi, yahut tüm öngörülerine rağmen olay çıktığında tehlikeden kurtulmanın yollarını olabildiğince ölçülü şekilde defetme imkanını kullanabilirlerdi. Ancak sanıklar bunları tercih etmek yerine, iştirak iradesiyle hedef gözeterek ve etkili atış yapmışlardır. Olayımızda yukarıda anlatıldığı üzere ve tüm dosya kapsamına göre meşru müdafaa şartları oluşmamıştır.”³⁹⁴

Kararda geçen ve alıntıladığımız ilk cümlede, meşru savunmayla ölçütlerin iç içe girdiği görülmektedir. Burada öncelikle haksız bir saldırının var olup olmadığı tespit edilmeli, daha sonra savunmanın zorunlu ve orantılı olup olmadığı tartışılmalıdır. Sonuç olarak yerel mahkeme, birinci grubun saldırıyı başlattığı sabit olmasına rağmen, olayda savunmanın zorunluluğu meselesini ayrıntılı biçimde ele almamıştır. Saldırının ani bir şekilde gerçekleştiği ve silahların araçta bırakıldığı düşünüldüğünde, kişilerin gerçekleştireceğini kesin olarak bilemeyecekleri bir saldırı karşısında, iştirak iradesiyle hareket ettiklerini kabul etmenin mümkün olmadığı düşüncesindeyiz. Eğer savunmada kullanılan aracın etkisi saldırının savuşturulması açısından şüp-

³⁹² DEMİRBAŞ, Timur: Ceza Hukuku Genel Hükümler, 16. Bası, Ankara 2021, s. 308; ÖZEN, s. 91.

³⁹³ KOCA-ÜZÜLMEZ, s. 280.

³⁹⁴ Mersin 3. Ağır Ceza Mahkemesi, E. 2014/468, K. 2016/306, T. 10.08.2016.

heli ise, kişi daha az etkili savunma aracını seçmeye mecbur değildir.³⁹⁵ Olaydaki saldırıdan kolaylıkla kurtulmanın pek mümkün olmadığı görülmektedir. Bu noktada, kişilerin olay sırasındaki algılama potansiyelleri ve içinde buldukları psikolojik durum dikkate alınmalıdır. Dolayısıyla mutlak ve soyut değil, olayın hal ve şartlarına göre bir değerlendirme yapılmalıdır.³⁹⁶ Oysa dava konusu olayda, saldırıyı başlatan birinci gruba karşı silahla kendisini savunan ikinci grup ölüm sonucuna yol açan atışlar yapmış, buna karşın saldırıyı başlatan grup olan birinci grup ise isabet kaydedememiştir. Yargıtay üyesinin muhalefet şerhinde görüldüğü üzere, her ne kadar iki silah olaydan sonra kolluk güçlerince bulunamasa da, birinci grubun da silahlı olduğunu kabul etmek makul gözükmemektedir.

Sanıkların, bir saldırı olursa birbirimizi koruyalım şeklinde bir anlaşma içinde olmaları ile olay yerine saldırmak için gitmeleri birbirinden farklı şeylerdir. Saldırıyı kışkırtmayan, saldırıya kasten sebep olmayan bir kişi; haksız bir saldırıya karşı kendisini veya üçüncü kişiyi savunduğunda, ortaya çıkan sonuçtan bağımsız olarak bunun meşru savunma olarak değerlendirilmesi gerekir. Bu tespitten hareket edildiğinde ise meşru savunmada sınırın aşılmasına ilişkin tartışma gündeme gelecektir. Oysa yerel mahkeme, sanıkların suçun işlenmesinden önce suç işleme kararında anlaştıkları ve iştirak halinde hareket ettiklerini kabul etmiştir.

Somut olayda, ilkesel olarak meşru savunmanın şartlarının varlığı kabul edildikten sonra, bu noktada orantılılık bakımından sınırın aşıp aşılmadığı ayrıca tartışılabilir. Bu noktada hukuki bir değerlendirme yapmayı mevcut durumda doğru bulmuyoruz. Zira olayda iştirak bağı olmadığı kabulünden hareket edildiğinde, her bir sanığın durumunun bireysel olarak değerlendirilmesi ve kavga sırasında ne şekilde hareket ettiğinin ortaya konulması gerekir. Kanımızca yerel mahkeme olayda kimin daha çok zarar gördüğüne bakarak hukuki olmayan bir değerlendirme yapmış, sanıkların bireysel durumlarını belirleyecek yeterli gerekçe yazmak ve derin araştırma yapmak yerine, kolay yolu seçerek tüm sanıkların sorumluluklarını onları müşterek fail kabul ederek eşit kılmıştır. Böylece her bir grubu adeta tek bir kişi gibi kabul etmek ve sorunu ayrıntısız bir şekilde basitçe çözmek mümkün olmaktadır. Ancak bu çözüm tarzının, ceza sorumluluğun şahsiliği ilkesiyle bağdaşmadığı açıktır.

³⁹⁵ Bkz. AKBULUT, s. 557.

³⁹⁶ DÖNMEZER-ERMAN vd., s. 353.

Maddi olayın bu kadar karışık ve hukuki soruna ilişkin çözümün bu kadar tartışmalı olduğu bir olayda, yerel mahkemenin kararının ardından en doğru çözüm, istinaf kanun yolunda duruşma açılması olurdu. Bu yolun tercih edilmemesi, sürecin temyiz kanun yolunda çözülmesini de büyük ölçüde imkânsız kılmıştır. Öte yandan bazı müdafilerin gerekçeli temyiz dilekçesi vermeyerek, bazı sanıkların temyiz kanun yolundan faydalanmalarını fiilen olanaksız halen getirmeleri de, üç dereceli bir kanun yolu sisteminin getirdiklerinin iyi anlaşılmasının önemini ortaya koymaktadır. Zira 1412 sayılı Kanun döneminde kalan bazı alışkanlıklar, 5271 sayılı Kanun döneminde³⁹⁷ ciddi hak kayıplarına yol açmaktadır.

³⁹⁷ Her iki kanun bakımından temyiz kanun yolu bağlamında karşılaştırmalı bir inceleme için bkz. **TANER, Fahri Gökçen:** "5271 Sayılı CMK'nın Temyiz Kanun Yoluna İlişkin Hükümlerinin Yürürlüğe Girmesiyle Ortaya Çıkan Farklılıklar", Ankara Barosu Dergisi, Y. 2017, S. 4, s. 49 vd.

KAYNAKÇA

- AKBULUT, Berrin:** Ceza Hukuku Genel Hükümler, 8. Bası Ankara 2021.
- ALACAKAPTAN, Uğur:** Suçun Unsurları, Ankara 1973.
- APAYDIN, Cengiz:** Meşru Savunma, 3. Bası, Ankara 2020, s. 67.
- ARTUK, Mehmet Emin - GÖKCEN, Ahmet - ALŞAHİN, Mehmet Emin - ÇAKIR, Kerim:** Ceza Hukuku Genel Hükümler, 15. Bası Ankara 2021.
- CENTEL, Nur - ZAFER, Hamide - YENERER ÇAKMUT, Özlem:** Türk Ceza Hukukuna Giriş, 11. Bası, İstanbul 2020.
- DEMİRBAŞ, Timur:** Ceza Hukuku Genel Hükümler, 16. Bası, Ankara 2021.
- DOĞAN, Koray:** Ceza Muhakemesinde Belirsizlik Şüpheden Sanık Yararlanır İlkesi, 2. Bası, Ankara 2018.
- DÖNMEZER, Sulhi - ERMAN, Sahir vd.:** Nazari ve Tatbiki Ceza Hukuku Genel Kısım, C.II, 14. Bası, İstanbul 2019.
- EREM, Faruk - DANIŞMAN, Ahmet - ARTUK, Mehmet Emin:** Ceza Hukuku Genel Hükümler, 14. Baskı, Ankara 1997.
- HAKERİ, Hakan:** Ceza Hukuku Genel Hükümler, 22. Bası, Ankara 2019, s. 332
- KOCA, Mahmut - ÜZÜLMEZ, İlhan:** Türk Ceza Hukuku Genel Hükümler, 13. Bası, Ankara 2020, s. 280.
- ÖZBEK, Veli Özer - DOĞAN, Koray - BACAKSIZ, Pınar:** Türk Ceza Hukuku Genel Hükümler, 12. Bası, Ankara 2021.
- ÖZEN, Muharrem:** Türk Ceza Hukukunda Meşru Müdafaa, Ankara 1995.
- TANER, Fahri Gökçen:** "Türk Ceza Hukukunda Meşru Savunma", Ceza Hukuku Dergisi, S. 12, Nisan 2010.
- TANER, Fahri Gökçen:** "5271 Sayılı CMK'nın Temyiz Kanun Yoluna İlişkin Hükümlerinin Yürürlüğe Girmesiyle Ortaya Çıkan Farklılıklar", Ankara Barosu Dergisi, Y. 2017, S. 4, s. 49-78.
- TOROSLU, Nevzat - TOROSLU, Haluk:** Ceza Hukuku Genel Kısım, 26. Bası, Ankara 2021.
- ZAFER, Hamide:** Ceza Hukuku Genel Hükümler, 4. Bası, İstanbul 2010.

İNCELEME KONUSU YARGITAY KARARI

Yargıtay 1. Ceza Dairesi, E. 2018/1671, K. 2020/180, T. 21.01.2020

"İçtihat Metni"

MAHKEMESİ: Ceza Dairesi

SUÇ: Kasten öldürme, kasten öldürmeye azmettirme hakaret, kasten yaralama, kasten yaralamaya azmettirme

HÜKÜM: 1-Sanıklar ..., ... ve ...'in ...'a yönelik;

Hakaret suçundan aldıkları 2.100,00 TL adli para cezası ile sanık ...'a yönelik yaralama suçundan aldıkları 2.400,00'er TL adli para cezası kesin olduğundan 3000 TL'ye kadar olan doğrudan hükmedilen adli para cezalarının kesin olup istinafi kabil olmadığı anlaşıldığından CMK'nin 279/1-b maddesi uyarınca istinaf istemlerinin reddine,

2- Sanık ...'un katılan sanık ...'e yönelik; Yaralama suçundan aldığı 10 ay hapis cezasıyla ilgili istinaf isteminin; istinaf başvurusunun esastan reddine,

3- Sanıklar ..., ... ve ...'in mağdur sanık ...'a yönelik;

Yaralama suçundan aldıkları 3.600 TL Adli Para cezasına ilişkin istinaf başvurusunun esastan reddine,

4- Sanık'in mağdur sanıklar ... ve ...'a yönelik; Silahla Yaralamaya Azmettirme, Maktuller ... ve M...'e yönelik kasten öldürmeye azmettirme suçlarından Beraatine ilişkin hükme yönelik istinaf istemleri yönünden istinaf başvurusunun esastan reddine,

5- Sanıklar ..., ..., ..., ... ve ...'in maktuller ... ve Mustafa Şentekin'e yönelik, kasten öldürme suçundan verilen 2'şer kez 13'er yıl 4'er ay hapis cezasına ilişkin, istinaf başvurusunun esastan reddine,

TÜRK MİLLETİ ADINA

Sanıklar ..., ..., Hüseyin, ..., Samet hakkında mağdur ...'i kasten yaralama suçu ile ilgili olarak Antalya Bölge Adliye Mahkemesince istinaf istemleri hakkında bir karar verilmediği anlaşıldığından, her zaman karar verilebilmesi mümkün görül-müştür.

Antalya Bölge Adliye Mahkemesi 1. Ceza Dairesinin 13/12/2016 gün ve 2016/102 E. 2016/143 K. sayılı Kararının sanıklar ..., ... ve ... müdafileri tarafından, 5271 sayılı CMK'nin 294/1 ve 295/1. maddelerine aykırı olarak, temyiz sebebi bildirilmeden gerekçesiz olarak temyiz ettikleri anlaşıldığından,

Katılan ...'nin sanıklar ..., .. ve ... hakkındaki hükümleri temyiz etmeye hak ve yetkileri olmadığından,

Sanık ...'in mağdurluk sıfatı bulunmadığından bu yönden temyize hak ve yetkisi bulunmadığı anlaşıldığından,

Temyiz istemlerinin 5271 sayılı CMK'nin 298. maddesi uyarınca ayrı ayrı reddine karar verilmiştir.

Sanıklar ..., ..., ..., ..., ... hakkında mağdur ...'e yönelik kasten yaralama, sanık ...'in mağdur ...'ya yönelik kasten yaralama, sanık ...'in mağdurlar ... ve ...'i kasten yaralama, sanık ...'in mağdur ...'e yönelik hakaret ve kasten yaralama, mağdur ...'e yönelik kasten yaralama, sanık ...'nin mağdurlar ... ve ...'e yönelik kasten yaralama suçu nedeniyle verilen mahkumiyet hükümleri ile sanık ...'in mağdurlar ... ve Levent'e yönelik kasten yaralamaya azmettirme suçlarından verilen beraat hükümlerinin incelenmesinde, yerel mahkemece hükmolunan cezaların miktarları gözetildiğinde istinaf başvurusunun esastan reddine dair Bölge Adliye Mahkemesi kararının 5271 sayılı CMK'nin 286/2-a maddesi uyarınca temyizi mümkün olmadığından, 5271 sayılı CMK'nin 298. maddesi gereğince sanıklar müdafilerinin temyiz istemlerinin reddine karar verilmiştir.

Sanıklar ..., ..., ..., ..., ... hakkında maktuller ... ve... 'a yönelik kasten öldürme suçlarından mahkumiyetlerine, sanık ...'in maktuller ...'ya yönelik kasten öldürmeye azmettirme suçlarından kurulan beraatlerine ilişkin ilk derece mahkemesince verilen kararlarla ilgili, Antalya Bölge Adliye Mahkemesi 1. Ceza Dairesinin dosya üzerinden inceleme yaparak verdiği esastan red kararının, yapılan yargılamaya, dosya kapsamına, usul ve yasaya uygun olduğu, suçların sübutuna ve vafına ilişkin belirlemeler ile uygulanan kanun maddelerinde bozma nedenleri dışında bir isabetsizlik bulunmadığı anlaşılmakla; sanık ... müdafinin meşru savunma hükümlerinin uygulanması gerektiğine, iştirakin derecesine, sanık ... müdafinin eksik inceleme, iştirak iradesi olmadığına, meşru savunma hükümlerinin uygulanması gerektiğine, katılan ... vekilinin ceza miktarına, suç niteliğine, sanık ...'in suçunun sübuta erdiğine, katılan ... vekilinin tasarlamanın varlığına, sanık ...'in suçunun sübuta erdiğine yönelen ve yerinde görülmeyen sair temyiz itirazlarının reddiyle,

1) Sanıklar ..., ..., ... hakkında maktuller ...'ya yönelik kasten öldürme suçlarından mahkumiyetlerine ve sanık ... hakkında maktuller ... ve ...'ya yönelik kasten öldürmeye azmettirme suçlarından kurulan beraatlerine ilişkin Antalya Bölge Adliye Mahkemesi 1. Ceza Dairesinin 13/12/2016 gün ve 2016/102 E. 2016/143 K. sayılı esastan red kararına yönelik temyiz itirazının tebliğnamedeki düşünce gibi ESASTAN REDDİNE,

2) Sanıklar ... ve Samet hakkında, maktuller ... ve ...'ya kasten öldürme suçlarından kurulan mahkumiyet hükümleri yönünden yapılan incelemede;

Oluşa ve dosya kapsamına göre, sanıklar ... ve ...'in, olaydan bir gün öncesinde ve olay günü öğlen saatlerinde meydana gelen olaya dahil olmadıkları ve olay anında olayın gerçekleştiği kamelyanın içerisine girmediklerinin anlaşıldığı, ancak;

Sanık ...'in, sanıklar ... ve Birsen'in teyze çocuğu olması nedeni ile olaya dahil olduğu hususu da göz önüne alındığında akrabalık boyutu itibariyle maktullerden

gelen haksız hareketlerden etkilenmesi nazara alınarak, 12 yıldan 18 yıla kadar hapis cezası öngören 5237 sayılı Yasanın 29. maddesi uyarınca asgari oranda haksız tahrik indirimi ile yetinilmesi yerine 16 yıl hapis cezası tayin edilerek eksik ceza tayin edilmesi,

Sanık ...'in ise olaya sanık ...'ın arkadaşı olması nedeni ile dahil olduğu, maktuller tarafından kendisine yöneltilen haksız bir hareket bulunmadığı hususu göz önüne alındığında, maktullerden sanığa yönelik herhangi bir haksız hareket bulunmadığı halde, haksız tahrik hükümleri uygulanmak suretiyle eksik ceza tayin edilmesi,

Yasaya aykırı olup, katılanlar vekillerinin temyiz itirazları bu nedenlerle yerinde görülüş olduğundan hükümlerin BOZULMASINA, CMK'nin 304/2-a maddesi uyarınca dosyanın Mersin 3. Ağır Ceza Mahkemesine, Yargıtay ilamının bir örneğinin ise Antalya Bölge Adliye Mahkemesi 1. Ceza Dairesine gönderilmek üzere Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığına TEVDİİNE, 21/01/2020 gününde Üye ...'ın sanıklar Samet ve ... hakkındaki hükümlerin onanmasına ilişkin karşı oyu ile oy çokluğu ile karar verildi.

KARŞI OY:

Sanıklardan ...'in nişanlısı ve sanıklardan ...'in ablası olan Birsen'in, oturduğu sitede güvenlik görevlisi olan... ile havuzdan geç çıkma meselesi yüzünden tartışmaları, ...'in...'e karşı kaba ve aşırı bir davranış sergilemesi üzerine tartışmayı duyan sanık ...'in havuzun başına gelerek Burhan'a bir tokat vurduğu, bunu duyan site yöneticisi Selahattin'in olay günü sanık ...'i çağırdığı, site yöneticisinin yanında bulunan sanık ...'in "ben dayım için ölürüm dağda üç adamım var gerekirse onları indiririm" diyerek sanık ...'i tehdit ettiği, site yöneticisinin sanık ...'in yüzüne tükürerek "kalk a... kuduğumun çocuğu" diyerek hakaret ettiği, bunun üzerine sanık ...'in özür dileyerek site yöneticisinin elini öptüğü, sanık ... ile güvenlik görevlisinin öpüşüp barıştıkları, olay bu şekilde kapandıktan sonra site yöneticisinin sanık ...'i telefonla aramaya devam ederek hakaret ve tehdit ettiği, site yöneticisinin yeğeni maktul ..., maktul ... ve sanık ...'i çağırdığı, kalabalık bir grup ile rakı masası kurup sanık ...'ta olduğu halde oturmaya başladıkları, site yöneticisinin sanık ...'inde gelmesini istediği, mahkeme yapacağını söylediği, sanıklar ..., ...,...,..., ve'un birlikte site önüne geldikleri, araçlarının bagajında suçta kullandıkları iki tüfeğin bulunduğu, site önünde bulunan güvenlik görevlisinin sanıkları siteden içeri sokmadığı, maktul ...'unda gelerek aracı içeriye sokmadığı, hatta maktul ...'un sanıkların aracının kaput kısmına oturduğu, araçtan ... ve ...'in indikleri, site görevlisinin bulunduğu kalabalığın olduğu yere yöneldikleri, burada hemen ... ve ...'in saldırıya uğrayıp darp edilmeye başladıkları, ... ve ...'in darp edildiğın gören sanıklardan ... ve ...'in arabanın bagajından aldıkları tüfeklerle ateş ettikleri, sanıkların olayda iki tüfek kullandıkları ve bu tüfeklerin teslim edildiği, olayda iki tüfek daha kullanıldığı ve elde edilemeyen bu tüfeklerden de yedi atış yapıldığının tespit edildiği, öldürme suçunu işleyen sanıkların kendilerine de ateş edildiğini savundukları, elde edilemeyen tüfeklerin site yöneticisi olan sanık Selahattin tarafında olduğunun ka-

bulü gerektiği, öldürme suçundan mahkum edilen sanıklar bir kavga ihtimaline karşı hazırlıklı olsalarda, maktul tarafında kavgaya hazırlıklı olduğu, bu durumun ... ve ...'e hemen saldırıya geçilmesinden anlaşıldığı, sanıklar ... ve ...'e saldırı olmaması halinde tüfeklerin kullanılmayabileceği, maktul tarafın toplu ve silahlı saldırısına uğrayan sanık tarafın lehine haksız tahrik hükümlerinin uygulanması gerektiği, olayın adeta bir düello şeklinde gerçekleştiği, buna göre yerel Mahkemenin sanıklar ... ve Samet hakkında uygulanan tahrik indiriminin yerinde olduğunu düşündüğümünden, Dairemizin sayın çoğunluğunun sanık ... hakkında yerel Mahkemece yapılan tahrik indiriminin fazla olduğuna ve sanık ... hakkında tahrik indirimi yapılmaması gerektiğine dair görüşlerine katılmıyorum.

21/01/2020 gününde verilen işbu karar Yargıtay Cumhuriyet Savcısı Serap Güner huzurunda ve duruşmada savunmasını yapmış bulunan sanıklar ..., ... müdafii Avukatlar ..., ...'in yokluğunda 23/01/2020 gününde usulen ve açık olarak anlatıldı.